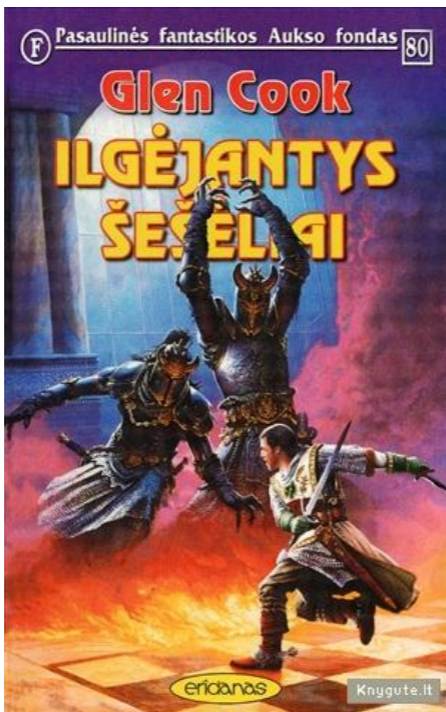

F

Pasaulinės fantastikos Aukso fondas

80

Glen Cook ILGĖJANTYS ŠEŠĖLIAI

Glen Cook
ILGĖJANTYS ŠEŠĖLIAI
Fantastinis romanas

Juodoji Gvardija - Ištikima prisikėlusios iš kapo Valdovės pagalbininkė. Bevaikydami maištininkų likučius, gvardiečiai atsidangina į tolimąjį Kadagio miestą, kuriame stūkso keista Juodoji Pilis. Tai, kas vyksta už jos sienų, pašiurpina net ir visko regėjusius Juodosios Gvardijos karius...

Iš anglų kalbos vertė REDA ADOMAVIČIŪTĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"

80 tomas. Serija įkurta 1990 m.

Glen Cook - SHADOWS LINGER

New York, Tor books, 1984

Copyright © by Glen Cook, 1984

Cover art copyright © by Keith Parkinson, 1992

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 1997

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2012

1. Kadagys

Visi žmonės gimsta pasmerkti - taip sako išminčiai. Visus augina Mirtis.

Šiai Tyliajai Karalienei lenkiasi visi - užtenka Tamsos Valdovei tik pakelti pirštą, taip lengvai ir tyliai, kaip plunksna leidžiasi žemėn. Niekas nesupranta Jos dainos. Gėris miršta jaunas. O blogis klesti. Ji yra visų Chaoso Valdovų karalienė. Jos kvėpavimas stingdo visus.

Mes aptikom miestą, senų senovėje pastatytą Jos garbei, bet dabar tokį seną, kad apie tai visi jau pamiršo. Tamsi dievybės galybė išblėso, visų buvo užmiršta, išskyrus tų, kurie priklausė jos tamsos karalystei. Bet į Kadagį atslinko bėda; mieste, įsiveržusi į dabartį iš tolimos praeities, atsirado šmėkla. Ir todėl Juodoji Gvardija patraukė tenai, į tą svetimą miestą, toli už Valdovės Imperijos ribų... Bet ne iš karto. Iš pradžių mes buvom *labai* toli. Ir tik du seni draugai ir saujelė vyrų, kuriuos mes sutikom vėliau, susidūrė su Tamsa akis į akį.

2. Talis: Šalikelė

Vaikų galvos kyšojo iš piktžolių lyg pelių

galvutės iš urvų. Jie stebėjo artėjančius kareivius.

- Jų koks tūkstantis, - sušnibždėjo berniukas.

Kolona buvo be galo ilga. Dulkes, sukeltas karių, pūtė į šoną, link tolimų kalvų. Ginklų bei šarvų žvangesys darėsi vis garsesnis.

Diena buvo karšta. Vaikai prakaitavo. Jų mintys sukosi apie netoliese pratekantį upeliuką. Bet juos pasiuntė stebėti kelio. Sklido gandai, kad Valdovė nusprendė nutraukti maištininkų judėjimą Talio provincijoje.

O čia žygiavo jos kariai. Vis artyn. Niūrūs, rūstūs vyrai. Veteranai. Sprendžiant pagal amžių, jie dalyvavo sutriuškinant maištininkus prieš šešerius metus. Tuomet žuvo ketvirtis milijono žmonių, tarp jų - ir šių vaikų tėvas.

- Tai jie! - atsiduso berniukas.

Jo balse nuskambėjo baimė ir pagarpa, kuri buvo labai artima susižavėjimui.

- Tai Juodoji Gvardija.

Mergaitė taip gerai nepažinojo priešo.

- Iš kur tu žinai?

Berniukas parodė į tvirto sudėjimo vyrą, jo-jantį ant didelio žirgo. Jis buvo žilas. O jo laikysena rodė, kad jis įpratęs vadovauti.

- Tai tas, kurį vadina Kapitonu. O tas mažas

juodaodis šalia jo turėtų būti burtininkas Vienaakis. Matai jo kepurę? Kaip tu ir sakei. O tie už jų tikriausiai Elmo ir Leitenantas.

- O su jais yra kas nors iš Pašvęstųjų? - mergytė pakilo, kad geriau matytų. Kur kiti patys žymiausi?

Ji buvo jaunesnė. Berniukas, dešimtmetis, jau laikė save Baltosios Rožės kariu.

Jis patempė savo sesutę žemyn.

- Kvailute! Nori, kad tave pamatytų?

- Na, ir kas?

Berniukas šyptelėjo. Ji patikėjo jų dėde Vikruoliu, kuris sakė, kad priešai neliečia vaikų. Berniukas nekentė savo dėdės. Tas vyras buvo bailys.

Visi, prisiekę Baltajai Rožei, buvo bailiai. Jie tik žaidė kovą su Valdove. Pati drąsiausia jų įvykdyta operacija buvo pasala atsitiktiniam kurjeriui. O priešas bent jau turėjo drąsos.

Vaikai pamatė viską, dėl ko buvo pasiūsti. Berniukas palietė sesers ranką.

- Eime.

Jie nušliaužė pro piktžoles prie apaugusio medžiais upelio kranto.

Jų kelią perkirto šešėlis. Jie pažvelgė į viršų ir išbalo. Žemyn į juos spoksojo trys raiteliai.

Berniukas aiktelėjo. Niekas negalėjo užsėlinti į viršų nepastebėtas.

- Goblinas!

Mažas varliaveidis vyras viduryje išsiviepė.

- Tavo paslaugoms, berniūkšti.

Berniukas buvo persigandęs, bet dar sugebėjo mąstyti.

- Bėgam! - sušuko jis.

Jei nors vienas iš jų galėtų išsigelbėti...

Goblinas ranka nubrėžė ratą. Nuo jo pirštų atitrūko šviesiai rausva liepsna. Jis padarė metimo judesį. Berniukas nugriuvo, atsitrenkęs į nematomą užtvarą. Mėgindamas išsivaduoti, jis blaškėsi lyg pakliuvusi į voratinklį musė. Jo sesuo kūkčiojo už tuzino pėdų.

- Paimkite juos, - paliepė Goblinas savo kompaniams. - Jie turėtų papasakoti įdomių dalykų.

3. Kadagys: "Geležinė Lelija"

"Lelija" stovi Gėlių skersgatvyje, pačiame Koturno centre. Visame Kadagyje nerasi vargingesnių lūšnų nei čia. Čia visi jaučia mirties kvapą, o žmogaus gyvybė vertinama mažiau nei galimybė nors valandėlę pasišildyti ar kuk-

liai papietauti. "Lelijos" fasadas susmego ir persisuko, laikydamasis už likusių ramsčių, lyg vienas iš jos nusigėrusių lankytojų. Galinė siena pasviro į priešingą pusę, o šonuose matėsi pilkos puvėsių dėmės. "Lelijos" langai pridengti skudurais, kurie laikosi ant kažkokių medinių nuolaužų, o stogas nusėtas skylėmis, pro kurias švilpia ir staugia vėjas, kai jis pučia nuo Volandų Kalnų. Ten, net ir vasaros dieną, si dabru žiba ledukai.

Jūros vėjai neką geresni. Jie atneša šaltą drėgmę, nuo kurios maudžia kaulus. Jie atpučia ir ledo lytis, kurios sukinėjasi uoste.

Gauruotos Kalnų rankos driekiasi jūros pusėn, apglėbdamos Upės Uostą ir suformuodamos kupolą, kuris paslepia miestą ir uostą. Miestas išsimėtęs abiejose upės pusėse.

Kuo tolyn nuo upės, kuo aukštyt į kalnus, tuo Kadagys turtingesnis. Kai Koturno rajono žmonės, atitrūkę nuo savo skurdo, pakelia akis į viršų, jie mato turtuolių namus, išdidžiai stovinčius ir žiūrinčius vienas į kitą.

Dar aukščiau, kalnagūbrių viršūnėse, yra dvi pilys. Pietuose stovi Djuretilas, paveldėtas Kadagio Kunigaikščių lizdas. Djuretilas siaubingai apgriuvęs ir apleistas. Kaip ir dauguma pastatų Kadagyje.

Žemiau Djuretilo yra šventa Kadagio vieta, Aptvėrimas, o po juo - Požemiai. Laukdamos Teismo dienos, ten ilsisi pusė šimto kartų. Jas saugo Mirties Sargai.

Šiaurėje stovi nebaigta statyti tvirtovė, vadinama paprasčiausiai Juodąja Pilimi. Siaubinga, žmonėms svetima architektūra. Nuo sienų spokso neapsakomi monstroi, o nuo bokštų - agonijoje sustingusios, susiraičiusios gyvatės. Panašiam į obsidianą akmenyje nematyti nė vieno sudūrimo. Ir ta pilis vis auga.

Kadagio žmonės paprasčiausiai ignoruoja pilies egzistavimą, kaip ir jos augimą. Jie nenori žinoti, kas ten vyksta. Jie retai turi laiko stabtelėti savo kovoje už gyvybę, kad pakeltų akis taip aukštai.

4. Pasala Talyje

Aš ištraukiau septyniukę, pasižiūrėjau į kortas, išmečiau trejukę ir įsispoksojau į vienišą tūzą.

- Vis tik jis, - suburbėjo man iš kairės Palūkininkas.

Aš smalsiai pasižiūrėjau į jį.

- Iš ko taip nusprendei?

Jis ištraukė kortą, nusikeikė, išmetė.

- Tavo veidas kaip sustingusio lavono, Krankly. Net ir akys.

Ledinukas ištraukė kortą, nusikeikė, išmetė penkiukę.

- Jis teisus, Krankly. Tu pasidarai toks neperprantamas, kad iš karto aišku. Nagi, Turke, greičiau.

Turkas pasižiūrėjo į savo kortas, paskui į kaladę. Pažiūrėjo taip, lyg būtų nusprendęs ištraukti sau pergalę tiesiai iš pralaimėjimo naurų. Jis traukė.

- Šūdas.

Jis išmetė tai, ką ištraukęs - karališką kortą. Parodžiau jiems savo tūzą ir susišlaviau laimėjimą.

Kol Turkas rinko kortas, Ledinukas spoksojo kažkur man per petį. Jo žvilgsnis buvo rūstus ir šaltas.

- Kas? - paklausiau aš.

- Mūsų šeimininkas įsidrąsino. Galvoja, kaip dingti iš čia ir juos įspėti.

Aš atsisukau. Tą patį padarė ir kiti. Vienas po kito tavernos šeimininkas ir jo lankytojai nuleido akis ir nutilo. Visi, išskyrus aukštą, tamsų vyrą, kuris sėdėjo vienas šešėlyje netoli židinio. Jis mirktelėjo ir pakėlė bokalą, lyg svei-

kindamas. Aš susiraukiau. O jis nusišypsojo, Turkas išdaliju kortas.

- Šimtas devyniasdešimt trys, - pasakiau aš.

- Velniai tave griebtų, Krankly, - be jokių emocijų ištarė Ledinukas ir suraukė antakius.

Taip, aš skaičiavau partijas. Tai geriau už bet kokį laikrodį. Pagal jas galima išmatuoti mūsų gyvenimą Juodojoje Gvardijoje. Po mūšio Žavumoje aš sužaidžiau daugiau nei dešimt tūkstančių partijų. Vienas dievas težino, kiek aš sužaidžiau prieš tai, kol ėmiausi skaičiuoti.

- Manai, jie mus apmovė? - paklausė Palūkininkas.

Nuo ilgo laukimo jis jau ėmė nervintis.

- Neįsivaizduoju kaip.

Ledinukas su perdėtu atsargumu atidengė savo kortas. Su juo viskas aišku. Jis kažką turi. Aš dar kartą pasižiūrėjau į savo kortas. Dvidešimt vienas. Greičiausiai sudegsiu, bet geriausias būdas jį sustabdyti... Aš atidengiau kortas.

- Dvidešimt vienas.

- Tu kalės vaikas, - greitakalbe išpyškino Turkas.

Jis turėjo dvidešimt du. Ledinukas - tris devyniukes, tūzą ir trejukę. Išsišiepęs aš vėl su-

sišlaviau laimėjimą.

- Dar kartą laimėsi - patikrinsim tavo rankoves, - burbtelėjo Palūkininkas.

Aš surinkau kortas ir pradėjau maišyti.

Sucypė galinės durys. Visi sustingo ir įsišpoksojo į virtuvės duris. Už jų judėjo vyrai.

- Pamišėli! Kur tu, po velnių?

Tavernos šeimininkas su siaubu pažvelgė į Ledinuką. Ledinukas jį paragino.

- Aš čia, Vikruoli, - atsiliepė smuklininkas.

- Tęskit žaidimą, - sušnibždėjo Ledinukas.

Aš pradėjau dalinti kortas.

Iš virtuvės išėjo kokių keturiasdešimties metų vyras. Paskui jį pasirodė dar keletas. Visi vilkėjo dėmėtus žalius drabužius.

- Jie tikriausiai pačiupo vaikus, - tarė Vikruolis. - Nežinau kaip, bet...

Jis kažką pamatė Pamišėlio akyse.

- Kas yra?

Mes neblogai įbauginom Pamišėlį, tad jis nesiryžo mūsų išduoti.

Žiūrėdamas į savo kortas, aš pasiruošiau prireikus pašokti. Kiti padarė tą patį. Palūkininkas išmetė tą kortą, kurią ištraukė - dvejukę. Jis paprastai žaidžia žemomis kortomis. Matėsi,

kad jis nervinasi.

Ledinukas pastūmė į šalį tai, kas buvo išmes-ta, ir atidengė tūzą, dvejukę bei trejukę. Jis išmetė aštuoniukę.

- Sakiau tau, kad neturėtume siųsti vaikų, - suinkštė vienas iš Vikruolio kompanionų. Iš ša-lies atrodė, lyg jie tęstų seną ginčą.

- Man nereikia jokių "aš tau sakiau", - suurz-gė Vikruolis. - Pamišėli, aš sušaukiau čia susi-rinkimą. Teks visiems iš čia išsinešdinti.

- Mes nieko tikrai nežinom, Vikruoli, - tarė ki-tas žaliai apsirengęs vyras. Tu juk pažįsti vai-kus.

- Tu pats bandai save apkvailinti. Valdovės medžiotojai lipa mums ant kulnų.

- Sakiau, kad nereikėjo pulti tų... - pradėjo pirmasis, bet nutilo pastebėjęs nepažįstamuosius ir keistą kitų lankytojų elgseną.

Vikruolis griebėsi kalavijo.

Jų buvo devyni, jei skaičiuosim Pamišėlį ir ke-letą čia įsivėlusią lankytojų. Ledinukas apver-tė kortų stalą. Mes spustelėjome vamzdelių spyruokles. Per kambarį nuzvimbė keturios užnuodytos strėlytės. Mes išsitraukėm kalavi-jus.

Tai truko tik keletą sekundžių.

- Visi sveiki? - paklausė Ledinukas.

- Mane kliudė, - pasakė Turkas.

Aš apžiūrėjau. Nieko, dėl ko būtų verta nerimauti.

- Atgal už baro, drauguži, - paliepė Ledinukas Pamišėliui, kurio jis pasigailėjo. - O kiti sutvarkykite čia viską. Palūkininke, prižiūrėk juos. Jei kuris nors sugalvos priešintis, nužudyk.

- O ką daryti su kūnais?

- Sumesk į šulinį.

Aš vėl pastačiau stalą, atsisėdau ir išskleidžiau lapą popieriaus. Tai buvo maištininkų Talyje sąrašas. Aš apibraukiau "Vikruolis". Jis buvo viduryje.

- Pamišėli, - pašaukiau, - ateik čia.

Tavernos šeimininkas prisiartinio taip pat nenoriai kaip šuo, besitikintis botago.

- Nusiramink. Tau nieko neatsitiks. Jei tik bendradarbiausi. Pasakyk man, kas buvo tie vyrai.

Jis kažką nesuprantamai sumurmėjo.

- Tik vardus, - tariau aš.

Jis pažvelgė į popierių, suraukė antakius. Skaityti jis nemokėjo.

- Pamišėli! Šulinyje tau bus ankštoka, ten jau

krūva kūnų.

Jis nurijo seiles, apžvelgė kambarį. Aš pasižiūrėjau į vyrą netoli židinio. Per susirėmimą jis net nesujudėjo. Ir net dabar atrodė, kad jis niekuo nesidomi.

Pamišėlis išvardijo vardus.

Kai kurie buvo mano sąrašė, o kai kurie - ne. Tie, kurių nebuvo, tikriausiai paprasti kareiviai. Talis buvo gerai ir patikimai išžvalgytas.

Ištempė paskutinį lavoną. Padaviau Pamišėliui nedidelį aukso gabaliuką. Jis sukosčiojo. Jo lankytojai nedraugiškai į jį pasižiūrėjo.

- Tai už paslaugas, - Išsiviečiau aš.

Pamišėlis išbalo, pažvelgė į monetą. Tai jam buvo mirties bučinys. Visi pagalvos, kad jis padėjo čia suruošti pasalą.

- Vyruti, - sušnibždėjau aš. - Nori likti gyvas?

Jis pažvelgė į mane su baime ir neapykanta.

- Kas, po velnių, jūs tokie? - paklausė jis gergždžiančiu balsu.

- Juodoji Gvardija, Pamišėli. Juodoji Gvardija.

Nežinau, kaip tai jam pavyko, bet jis išbalo dar labiau....